

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18812/2023
09.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... чији је пуномоћник Горан Пајовић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Тамара В. Симић Пајовић адвокат из ..., ради дуга и поништаја уговора о зајму, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 16686/22 од 19.01.2023. године, у седници одржаној 09.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж 16686/22 од 19.01.2023. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Гж 16686/22 од 19.01.2023. године одбијене су као неосноване жалбе туженог и потврђена решења Првог основног суда у Београду П 11113/13 од 26.07.2021. године којим је одбачен као неблаговремен предлог за понављање поступка туженог од 09.12.2019. године и П 11113/13 од 05.11.2021. године којим је одбачен као недозвољен предлог за понављање поступка туженог од 05.10.2021. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући побијано решење у смислу члана 408. у вези члана 420. став 5. и 6. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 ... 10/23), а у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр.10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија туженог дозвољена, али да није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2168/15 од 12.07.2016. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 1113/13 од 13.02.2015. године, исправљена решењем

истог суда под истим бројем од 17.03.2015. године, у делу става другог изреке којим је одбијен противтужбени захтев за поништај уговора о зајму закљученог између странака 22.11.2003. године, преиначена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке тако што је усвојен тужбени захтев и наложено туженом да тужиоцу на име дуга исплати износ од 3.000 евра са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка на валуту евро почев од 16.01.2004. године до 24.12.2012. године, а од 25. 12.2012. године до исплате са каматом прописаном Законом о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, док је противтужбени захтев којим је тужени тражио да се утврди да престаје свака обавеза враћања зајма од 3.000 евра одбијен, одбачена жалба туженог изјављена против дела става другог изреке првостепене пресуде којим је одлучено о захтеву за накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа и части и преиначено решење о трошковима парничног поступка садржано у четвртном ставу изреке првостепене пресуде тако што је наложено туженој да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 187.500,00 динара.

Тужени је 09.12.2019. године поднео предлог за понављање поступка пред надлежним судом вишег степена из разлога прописаних чланом 426. став 1. тачка 10. ЗПП наводећи да га подноси у року од 60 дана од када је могао да изнесе нове чињенице или нове доказе, у конкретном мишљења Министарства правде о примени појединих одредби ЗПП, образлажући испуњеност ових услова тврдњом да је о жалби изјављеној против првостепене пресуде морао да одлучује виши суд, а не апелациони суд јер се ради о пресуди донетој у спору мале вредности у ком поступку није дозвољена оцена потпуности и правилности утврђеног чињеничног стања, јер би у таквој ситуацији за њега била донета повољнија одлука. Одлучујући о предлогу за понављање поступка првостепени суд је решењем од 26.07.2021. године одбацио предлог као неблаговремен, с обзиром да је за разлоге из којих је изјавио предлог за понављање поступка тужени сазнао 06.10.2016. године када му је достављена пресуда Апелационог суда у Београду Гж 2168/15 од 12.07.2016. године, па како је предлог за понављање поступка поднео 09.12.2019. године то је предлог поднет по протеклу рока од 60 дана, због чега га је првостепени суд на основу члана 430. у вези члана 428. став 1. тачка 6. ЗПП одбацио.

Тужени је потом 05.10.2021. године поднео нови предлог за понављање поступка пред вишим судом из истих разлога из којих је поднео и претходни предлог за понављање поступка 05.12.2019. године. Пошто је оценио да је предлог туженог за понављање поступка заснован на истим разлозима као и предлог за понављање поступка о коме је одлучио решењем од 26.07.2021. године, првостепени суд је решењем од 05.11.2021. године одбацио предлог туженог за понављање поступка од 05.10.2021. године.

Код оваквог стања у списима, правилно су нижестепени судови оценили да нису испуњени процесни услови за одлучивање о основаности поднетих предлога за понављање поступка и одбацили их.

По оцени Врховног суда неосновано се ревизијом оспорава правилност побијаног решења.

Одредбом чланом 426. тачка 10. ЗПП прописано је да се поступак који је одлуком суда правноснажно окончан може по предлогу странке поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла да буде донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку, док је одредбом члана 428. став 1. тачка 6. ЗПП прописано да се предлог за понављање поступка подноси у року од 60 дана и то у случају из члана 426. тачка 10. овог закона од дана када је странка могла да изнесе суду нове чињенице односно нова доказна средства док је одредбом члана 430. став 1. истог закона прописано да ће неблаговремене (члан 428), непотпуне (члан 429. став 2) или недозвољене (члан 85. став 6. и члан 428) предлоге за понављање поступка одбацити решењем првостепени суд без одржавања рочишта.

Тужени као разлог за понављање поступка у смислу члана 426. тачка 10. ЗПП наводи погрешну примену законских одредби које регулишу поступање судова у поступку о спору мале вредности, сматрајући да би у ситуацији да је о изјављеној жалби одлучивао стварно надлежан виши суд за туженог била донета повољнија одлука јер у поступку по жалби у споровима мале вредности правилно и потпуно утврђено чињенично стање није жалбени разлог. Како је за чињеницу да је о жалби одлучивао апелациони суд тужени сазнао даном достављања пресуде апелационог суда 06.10.2016. године, то је и по оцени овог суда правилно утврђено да је предлог за понављање поступка поднет 09.12.2019. године неблаговремен, а предлог за понављање поступка од 05.10.2021. године (који је истоветан по разлозима из којих је поднет предлогу од 09.12.2019. године) и неблаговремен и недозвољен, с обзиром да је поднет по протеку рока од 60 дана од дана достављања другостепене одлуке, због чега су правилно одбачени изјављени предлози за понављање поступка.

Из изложеног применом члана 414. став 1., у вези члана 420. став 6. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**